

ние, ония, за съжаление, грозни факти, които покрай правитѣ и законни наредби сж продуктъ било на необмисленото и злостно законодателство, плодъ на произвола, користолюбието и личната воля, било на пристрастието и желанието за облагодѣтелствуване нѣкои личности, да бждатъ турени въ реда на дѣйствителнитѣ заслужили народни дѣйци, съ единствена цѣль да се хранятъ отъ народната потъ. Всичко това е утвърдило по-силно въ обществената, особно селската, маса убѣждението, че тѣ сж една тежестъ за народния ковчегъ. Но това всецѣло вѣрно ли е? Има ли право обществото да негодува принципно сръщу пенсиитѣ и сръщу истинското законодателство? Ние ще се помжчимъ, споредъ силитѣ си, да уяснимъ на нашата народна маса, на българската демокрация тия въпроси.

Основа за пенсии и пенсионно законодателство е служило постановлението на конституцията въ чл. 116, който казва: „длъжностнитѣ лица, които сж назначени на служба отъ правителството, иматъ право да добиватъ пенсия, основата и количеството на която ще бжде опрѣдѣлена по особенъ законъ“. Това е, нека го наречемъ, писмената заповѣдъ на народа, сръщу която никой не може и нѣма право да се противопоставя. Има, обаче, и една втора основа, ще я наречемъ *прѣдание*, която наредъ съ най-голѣмата справедливостъ, допуска, като всѣко прѣдание, и най-грозната несправедливостъ, дори и злоупотребление. Главно върху тия двѣ основи сжществуватъ всичкитѣ видове наши пенсии, които могатъ да се раздѣлатъ на двѣ категории: *пенсии*